

ad til, og det er ikke noget, der hjælper til at højne hendes Stilling. Vel ved jeg og erkender, at det er Personen; det først og fremmest kommer an paa; men den sociale Stilling kan man dog ikke helt se bort fra, ikke blot det at have det daglige Udkomme, men ogsaa Stillingen i Folks Omdømme.

Af disse Grunde hilser jeg dette Lovforslag med Glæde til Trods for, at det ikke kan nægtes, at det indeholder en Forøgelse af Udgifter, ikke for Kommunerne, men for Staten, som hidtil ikke har ydet noget i denne Retning, men nu vil komme til at yde et Beløb til Alderstillæg og Pension. Det maa man imidlertid i dette Forhold ikke se paa, men derimod opfylde de rimelige Krav med Hensyn til Lønningsforholdene, saaledes som det er slaaet fast i Loven. Jeg er sikker paa, at naar en Lov af dette Indhold bliver vedtaget — og jeg tvivler jo slet ikke paa, at den bliver vedtaget af dette høje Ting, som jo godt har Øje for, at her er et Omraade, hvor man maa raade Bod paa nogle Mangler —, saa vil det i det hele taget højne denne Institutions Udøvere paa en saadan Maade, at de ikke alene vil vinde i økonomisk Henseende, men ogsaa i Anseelse og paa anden Maade, saa at vi vil blive i Stand til at faa gode Kræfter til den Gerning, der er saa ansvarfuld og af saa overordentlig Betydning for vort Samfund.

Da den ærede foregaaende Taler har gennemgaaet de enkelte Paragraffer, og jeg kan slutte mig til de Bemærkninger, han gjorde, skal jeg hermed anbefale dette Lovforslag til hurtig Fremme.

Sonne: Adskillige ærede Talere vil maaske mindes, at jeg i Rigsdagssamlingen 1905—06 søgte at medvirke til en Forbedring af Jordemødrenes Kaar ved her i Salen at rette en Forespørgsel til den daværende Justitsminister om at tilvejebringe en Ændring i Loven af 1. April 1893 om Jordemødrenes Lønninger. Skønt den paagældende Forespørgsel blev støttet fra forskellige Sider her i Salen, afvistes den dog af den daværende Justitsminister og forblev altsaa resultatløs. Den ret omfattende Debat, som den paagældende Forespørgsel gav Anledning til, afsluttedes saa for mit Vedkommende med, at jeg udtalte Haabet om, at Stemningen for denne Sag saavel indenfor som udenfor Rigsdagen maatte vokse sig saa stærk, at der derefter kunde banes Vej for den Forbedring af Jordemødrenes Lønninger, som

jeg skønnede højlig tiltrængtes. Under disse Omstændigheder er det naturligvis med megen Tilfredshed, at jeg hilser et Lovforslag, der som det foreliggende tilsigter at tilvejebringe en passende og tidssvarende Lønning for Jordemødrene. Paa afgørende Punkter slutter Lovforslaget, som det her er forelagt, sig ganske til de Ønsker, der er udtalte fra Jordemødrenes Side, saaledes som de er kommet til Orde i det Andragende, der fra Jordemoderforeningen i December 1908 indbragtes til Justitsministeren, et Andragende, der i alt væsentligt var ligegyldende med et tre Aar tidligere indgivet Andragende til Regering og Rigsdag, som var den ydre Foranledning til Fremsættelsen af den af mig nys omtalte Forespørgsel.

Paa det væsentligste Punkt, nemlig hvad angaar den faste Løn for Jordemødrene, imødekommer Lovforslagets § 8 fuldt og rundt de af Jordemødrene fremsatte Ønsker, ja Paragraffen gaar endnu videre, thi den tillægger Jordemødrene et Lønningstillæg af 50 Kr. aarlig hvert 4de Aar, medens de kun havde andraget om at faa et saadant hvert 5te Aar, og den imødekommer endvidere deres Ønsker om en passende fri Bolig og om et passende Tillæg i Distrikter, hvor Indtægten af Fødslerne er meget ringe. Derimod er der to Punkter, hvor Lovforslaget ikke imødekommer Jordemødrenes Ønsker. Det ene af de Punkter, jeg sigter til, er, at det ikke fyldestgør Ønsket om, at Jordemødrenes Ansættelse, Forflyttelse, Lønning og Pensionering skulde overtages af Staten, saaledes at Staten skulde bære samtlige dertil knyttede Udgifter. Jeg kan imidlertid ganske billige, at Lovforslaget er bygget op paa den Opfattelse, at Jordemodervæsenet væsentlig maa være en kommunal Sag, men dog saaledes, at Staten gaar til at overtage Alderstillæg og Halvdelen af Pensionsudgiften, og ved denne Ordning, og naar man regner med, at Distriktsjordemødrenes Antal er reduceret til 698, bliver den forøgede Udgift for Kommunerne jo forsvindende — den er anført til 3,000 Kr. —, medens Statens Udgift vil blive ca. 133,000 Kr.

Det andet Punkt, hvor Jordemødrenes Ønsker ikke er imødekommet, er med Hensyn til Pensioneringen, hvor de havde udtalt Ønske om at faa en Minimumspension af 500 Kr. aarlig og en Maksimumspension af 650 Kr. aarlig, medens Lovforslaget kun ansætter en Minimumspension af 300 Kr., hvorimod den ganske vist ogsaa derefter kan gaa op til det ønskede Maksimum af